

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া বিকৰ্ম কৰা বন্ধ কৰা কিয়নো এতিয়া তোমালোকে বিকৰ্মজিৎ বৰ্ষ আৰম্ভ কৰিব লাগিব"

প্ৰশ্ন: প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ সন্তানে কোনটো কথাত পিতাক নিশ্চয় ফল' (অনুকৰণ) কৰিব লাগে?

উত্তৰ: যেনেকৈ পিতা স্বয়ং শিক্ষক হৈ তোমালোকক পঢ়ায়, তেনেকৈ পিতাৰ সমান প্ৰত্যেকে শিক্ষক হ'ব লাগে। যিয়ে পঢ়ে তেওঁ আনক পঢ়াব লাগে। তোমালোক টিচাৰৰ (শিক্ষকৰ) সন্তান টিচাৰ, সৎগুৰুৰ সন্তান সৎগুৰুও হোৱা। তোমালোকে সত্যথও স্থাপনা কৰিব লাগে। তোমালোক সত্যৰ নাৱত আছা, তোমালোকৰ নাও লৰিব, দুলিৰ কিন্তু ডুবিব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে। আত্মাসকলক সোধে কিয়নো এয়া হৈছে নতুন জ্ঞান। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ এয়া নতুন জ্ঞান অথবা পঢ়া। এয়া তোমালোকক কোনে পঢ়ায়? সন্তানসকলে জানে আত্মিক পিতাই আমাক সন্তানসকলক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। এইটো পাহৰিব নালাগে। তেওঁ পিতা হয় আকৌ পঢ়ায় বাবে শিক্ষকো হৈ গ'ল। এয়াও তোমালোকে জানা যে আমি নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণেই পঢ়ো। প্ৰতিটো কথাত নিশ্চয় হোৱা উচিত। নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়াওঁতা পিতাই হয়। মূল কথাটোৱেই হৈছে পিতাৰ। পিতাই আমাক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এই শিক্ষা দিয়ে। কাৰোবাৰ দ্বাৰাতো দিব নহয় জানো। গায়নো কৰা হৈছে - ভগৱানে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে, যিটো দৈৱী-দেৱতা ধৰ্ম এতিয়া নাই। এতিয়াতো হৈছে কলিযুগ। গতিকে এইটো সিদ্ধ হয় যে স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ আছে। স্বৰ্গত কেৱল দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ সকলহে থাকিব, বাকী ইমানবোৰ ধৰ্ম নাথাকিব অৰ্থাৎ বিনাশ হৈ যাব কিয়নো সত্যযুগত আৰু কোনো ধৰ্মই নাছিল। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে, এতিয়াতো অনেক ধৰ্ম আছে। এতিয়া আকৌ পিতাই আমাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে, কিয়নো এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। এয়াতো বুজাবৰ বাবে অতি সহজ কথা। ত্ৰিমূৰ্তিতো দেখুৱায় - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। কিহৰ? স্থাপনা নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰে হ'ব, পুৰণিৰতো নহয়। সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় আছে যে নতুন সৃষ্টিত দৈৱী গুণধাৰী দেৱতাসকলহে থাকে। গতিকে এতিয়া আমিও গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। প্ৰথমে কাম বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। বিগত দিনবোৰত এই দৈৱী-দেৱতাসকলৰ আগত গৈ কেছিলাও যে, আপুনি সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, মই বিকাৰী। নিজকে বিকাৰী অনুভৱ কৰিছিল কিয়নো বিকাৰত গৈছিল। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকো এনেকুৱা নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। এই কাম ক্ৰোধ আদি বিকাৰ যদিহে আছে তেন্তে দৈৱী গুণ বুলি কোৱা নহ'ব। বিকাৰত যোৱা, ক্ৰোধ কৰা এইবোৰ আসুৰী গুণ। দেৱতাসকলৰ লোভ থাকিব জানো? তাত পাঁচ বিকাৰ নাথাকে। এইখন হৈছেই ৰাৱণৰ সৃষ্টি। ৰাৱণৰ জন্ম হয় তেতা আৰু দ্বাপৰৰ সংগমত। যিদৰে এয়া পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ সংগম, তদুপ সেয়াও সংগম হৈ যায়। এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যত বহুত দুখ, বেমাৰ আছে, ইয়াক কোৱাই হয় - ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণক প্ৰত্যেক বছৰে জ্বলায়। বাম (বিকাৰী) মাৰ্গলৈ যোৱা বাবে বিকাৰী হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। ইয়াতে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। যিয়ে যেনেকুৱা কৰ্ম কৰে তেনেকুৱা ফল পায়। সন্তানসকলৰ দ্বাৰা এতিয়া কোনো বিকৰ্ম (পাপ কৰ্ম) হ'ব নালাগে।

এজন হৈছে ৰজা বিকৰ্মজিৎ, দ্বিতীয়জন হৈছে ৰজা বিক্ৰম। এয়া হৈছেই বিক্ৰম বৰ্ষ। অৰ্থাৎ ৰাৱণ বিকাৰীসকলৰ বৰ্ষ। এয়া কোনেও নুবুজে। কল্পৰ আয়ুসৰ বিষয়েও কোনেও নাজানে। আচলতে বিকৰ্মজিৎ দেৱতাসকলহে হয়। 5 হাজাৰ বছৰত 2500 বছৰ হ'ল ৰজা বিক্ৰমৰ, 2500 বছৰ ৰজা বিকৰ্মজিতৰ। আধা হ'ল বিক্ৰমৰ। তেওঁলোকে যদিও কয় কিন্তু একোৱে নাজানে। তোমালোকে ক'বা বিকৰ্মজিৎ বৰ্ষ এক বছৰৰ পৰা আৰম্ভ হয় আকৌ 2500 বছৰৰ পিছত বিক্ৰম বৰ্ষ আৰম্ভ হয়। এতিয়া বিক্ৰম বৰ্ষ পুৰা হ'ব আকৌ তোমালোক বিকৰ্মজিৎ মহাৰজা-মহাৰাণী হৈ আছা। যেতিয়া হৈ যাবা তেতিয়া বিকৰ্মজিৎ বৰ্ষ আৰম্ভ হৈ যাব। এই সকলোবোৰ তোমালোকেহে জানা। মানুহে তোমালোকক কয় - ব্ৰহ্মাক কিয় বহুৱাইছা। হেৰ' এওঁৰ বাবে তোমালোকৰ কি সমস্যা হৈছে? আমাক পঢ়ুৱাজনতো এওঁ নহয়। আমিহে শিৱবাবাৰ পৰা পঢ়োঁ। এৱোঁ তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) পৰা পঢ়োঁ। পঢ়ুৱাজনতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁ হৈছে বিচিত্ৰ, তেওঁৰ চিত্ৰ অৰ্থাৎ শৰীৰ নাথাকে। তেওঁক কোৱাই হয় - নিৰাকাৰ। তাত নিৰাকাৰী আত্মাসকল থাকে। আকৌ ইয়ালৈ আহি সাকাৰী (শৰীৰধাৰী) হয়হি। পৰমপিতা পৰমাত্মাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। তেওঁ হৈছে আত্মাসকলৰ পিতা। লৌকিক পিতাৰ ক্ষেত্ৰত 'পৰম' শব্দটি ব্যৱহাৰ কৰা নহয়। এইটো বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। স্কুলৰ ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) পঢ়াৰ প্ৰতি মনোযোগ

দিয়ে। যেতিয়া কোনো পদ লাভ কৰে, বেৰিষ্টাৰ (উকীল) আদি হৈ যায় তেতিয়া পঢ়া বন্ধ কৰে। বেৰিষ্টাৰ হোৱাৰ পিছত আকৌ পঢ়িব জানো? নপঢ়ে, পঢ়া পুৰা হৈ যায়। তোমালোকো দেৱতা হোৱাৰ পিছত পঢ়াৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। 2500 বছৰ দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য চলে। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোকে আকৌ আনক বুজাব লাগে। এইটোও খেয়াল থাকিব লাগে। নপঢ়োৱা যদি তেন্তে কেনেকৈ শিক্ষক হ'লা! তোমালোক সকলো শিক্ষক, শিক্ষকৰ সন্তান নোহোৱা জানো গতিকে তোমালোকো শিক্ষকে হ'ব লাগে। তেন্তে পঢ়াবলৈ কিমান শিক্ষক লাগে? যিদৰে পিতা, শিক্ষক সৎগুৰু ঠিক তেনেকৈ তোমালোকো হৈছা শিক্ষক। সৎগুৰুৰ সন্তান সৎগুৰু। তেওঁলোক কোনো সৎগুৰু নহয়। তেওঁলোক গুৰুৰ সন্তান গুৰু। সৎ মানে সঁচা। সঁচাখণ্ডও ভাৰতক কোৱা হৈছিল, এয়া মিছাখণ্ড। সঁচাখণ্ড বাবাইহে স্থাপনা কৰে, তেওঁ হৈছে সঁচা সাই বাবা। যেতিয়া ৰিয়েল (আচল) পিতা আহে তেতিয়া মিছাও বহুত ওলায়। গায়নো আছে নহয় - নাও দুলিৰ, ধুমুহা আহিব, কিন্তু নুডুবে। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - মায়াৰ ধুমুহা বহুত আহিব। সেইবোৰলৈ ভয় কৰিব নালাগে। সন্ন্যাসী লোকসকলে তোমালোকক এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে মায়াৰ ধুমুহা আহিব। তেওঁলোকে নাজানেই, নাৱক কেনেকৈ পাৰলৈ লৈ যাব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ভক্তিৰ দ্বাৰা সৎগতি নহয়। তললৈহে গৈ থাকে। যদিও কয় ভগৱান আহি ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল দিয়ে। ভক্তিতো নিশ্চয় কৰিব লাগে। অহু, ভগৱান আহি ভক্তিৰ কি ফল দিব? নিশ্চয় সৎগতি দিব। এনেকৈ কয় কিন্তু কেতিয়া আৰু কেনেকৈ দিব - এইটো নাজানে। তোমালোকে কাৰোবাক সুধিলে ক'ব যে এয়াতো অনাদি চলি আহিছে। পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। ৰাৱণক কেতিয়াৰ পৰা জ্বলাবলৈ আৰম্ভ কৰিছে? তেতিয়া ক'ব - পৰম্পৰাৰ পৰা। তোমালোকে বুজালে কয় - এওঁলোকৰ জ্ঞানতো কিবা নতুন। যিসকলে কল্পৰ আগতে বুজিছিল সেইসকলে তৎক্ষণাত বুজি পাব। ব্ৰহ্মাৰ কথাই বাদ দিয়া। শিৱবাবাৰ জন্মতো হয়, যাক শিৱৰাত্ৰি বুলিও কোৱা হয়। পিতাই বুজায় - মোৰ জন্ম দিব্য আৰু অলৌকিক। প্ৰাকৃতিক মনুষ্যৰ দৰে জন্ম নহয় কিয়নো তেওঁলোক সকলোৱে গৰ্ভৰ পৰা জন্ম লয়, শৰীৰধাৰী হয়। মইতো গৰ্ভত প্ৰৱেশ নকৰো। এই জ্ঞান পৰমপিতা পৰমাত্মা, জ্ঞানৰ সাগৰৰ বাহিৰে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। জ্ঞান সাগৰ বুলি কোনো মনুষ্যক কোৱা নহয়। এই উপমা হৈছেই নিৰাকাৰৰ। নিৰাকাৰ পিতাই আত্মাসকলক পঢ়ায়, বুজায়। তোমালোক সন্তানসকলে এই ৰাৱণ ৰাজ্যত ভূমিকা পালন কৰি-কৰি দেহ-অভ্যাসী হৈ গৈছে। আত্মাই সকলোবোৰ কৰে। এই জ্ঞান নাইকিয়া হৈ গৈছে। এয়াতো কৰ্মেন্দ্ৰিয় হয়। মই হৈছো আত্মা, যদি মই বিচাৰো এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰাওঁ নহ'লে নকৰাওঁ। নিৰাকাৰী সৃষ্টিত শৰীৰ অবিহনে বহি থাকে। এতিয়া তোমালোকে নিজৰ ঘৰৰ বিষয়েও জানি গ'লা। তেওঁলোকে আকৌ ঘৰকে ঈশ্বৰ বুলি মানি লয়। তেওঁলোক হৈছে ব্ৰহ্ম জ্ঞানী, তত্ত্ব জ্ঞানী। এনেকৈ কয় - ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম। যদি কয় ব্ৰহ্মত নিবাস কৰিম তেতিয়া ঈশ্বৰ বেলেগ হ'ব। এওঁলোকে ব্ৰহ্মকে ঈশ্বৰ বুলি কৈ দিয়ে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাকো পাহৰি যায়। যিজন পিতাই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁক স্মৰণ কৰিব নালাগে জানো কিয়নো তেৱেঁই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এতিয়া তোমালোক হৈছা পুৰুষোত্তম সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। তোমালোক উত্তম পুৰুষ হোৱাগৈ। কনিষ্ঠ পুৰুষে উত্তম পুৰুষৰ ওচৰত মূৰ দোৱায়। দেৱতাসকলৰ মন্দিৰলৈ গৈ কিমান মহিমা গায়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমিযে দেৱতা হওঁগৈ। এয়াতো অতি সহজ কথা। বিৰাট ৰূপৰ বিষয়েও শুনাইছে। বিৰাট চক্ৰ আছে নহয় জানো। তেওঁলোকেতো কেৱল গায়ন কৰে - ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়.....। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিৰ চিত্ৰতো আছে নহয় জানো। পিতা আহি সকলোকে কাৰেক্ট কৰে (শুধৰায়)। তোমালোককো কাৰেক্ট কৰি আছে কিয়নো ভক্তি মাৰ্গত জন্ম-জন্মান্তৰে তোমালোকে যিবোৰ কৰি আহিছা সেয়া ভুল সেই কাৰণে তোমালোক তমোপ্ৰধান হৈ গ'লা। এতিয়া হয়ই অনৰাইটিয়াচ ৱল্ড (বিকাৰী জগত)। ইয়াত দুখেই দুখ কিয়নো ৰাৱণৰ ৰাজ্য, সকলো বিকাৰী। ৰাৱণ ৰাজ্য হৈছে অনৰাইটিয়াচ, ৰাম ৰাজ্য হৈছে ৰাইটিয়াচ (পবিত্ৰ)। এয়া হৈছে কলিযুগ, সেয়া সত্যযুগ। এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। এওঁক কেতিয়াবা শাস্ত্ৰ লোৱা দেখিছা জানো। নিজৰো জ্ঞান দিলে, ৰচনাৰো বুজনি দিছে। সেইসকলৰ বুদ্ধিত শাস্ত্ৰ থাকে যিয়ে পঢ়ি আনকো শুনায়। গতিকে সকলোৰে সুখদাতা হৈছে এজন শিৱবাবা। তেৱেঁই উচ্চতকৈ উচ্চ পিতা, তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। বেহদৰ পিতাই নিশ্চয় বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতে তোমালোক স্বৰ্গবাসী আছিল। এতিয়া হৈছা নৰকবাসী। ৰাম বুলি পিতাক কোৱা হয়। সেইজন ৰাম নহয় যাৰ সীতা হৰণ হৈছিল। তেওঁ জানো সৎগতি দাতা হয়, সেইজন ৰজা ৰাম আছিল। মহাৰজাও নাছিল। মহাৰজা আৰু ৰজাৰ ৰহস্যও বুজাইছে - মহাৰজা হৈছে 16 কলা, ৰজা হৈছে 14 কলা। ৰাৱণ ৰাজ্যতো ৰজা, মহাৰজা থাকে। মহাৰজা বহুত ধনী, ৰজা কম ধনী। তেওঁলোকক সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী বুলি কোৱা নহয়। ইয়াৰ ভিতৰত ধনীসকলে 'মহাৰজা' আৰু কম ধনীসকলে 'ৰজা' খিতাপ পায়। এতিয়াতো হৈছেই প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। প্ৰভু বা গৰাকী কোনো নাই। ৰজাক প্ৰজাসকলে অল্পদাতা জ্ঞান কৰিছিল। এতিয়াতো সেয়াও অন্ত পৰিল। বাকী প্ৰজাসকলৰ চোৱা কি অৱস্থা! কাজিয়া-পেছাল আদি কিমান। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আদিৰ পৰা অন্তলৈকে গোটেই জ্ঞান আছে। ৰচয়িতা পিতা এতিয়া প্ৰেক্ষিকেলত

(বাস্তৱত) আছে, যাক লৈ আকৌ ভক্তি মাৰ্গত কাহিনী ৰচিব। এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্টিকেলত আছে। আধাকল্প তোমালোকে ৰাজ্য কৰিবা আকৌ পিছত কাহিনী হৈ যাব। চিত্ৰতো থাকে। কাৰোবাক সোধা - তেওঁলোকে কেতিয়া ৰাজ্য কৰিছিল? তেতিয়া লাখ বছৰ বুলি কৈ দিব। সন্ন্যাসীসকল হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ, তোমালোক হৈছে পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰমৰ। আকৌ অপবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰমলৈ যাব লাগিব। স্বৰ্গৰ সুখক কোনেও নাজানে। নিবৃত্তি মাৰ্গৰ লোকে কেতিয়াও প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ বিষয়ে শিকাব নোৱাৰে। আগতে জংঘলত বাস কৰিছিল, তেওঁলোকৰ শক্তি আছিল। জংঘলতে তেওঁলোকক খাদ্য দিছিলগৈ। এতিয়া সেই শক্তিয়ে নাইকিয়া হ'ল। যেনেকৈ তোমালোকৰো তাত ৰাজ্য কৰাৰ শক্তি আছিল, এতিয়া সেই শক্তি ক'ত আছে। সেইসকলেই নোহোৱা জানো। এতিয়া সেই শক্তি নাই। ভাৰতবাসীসকলৰ যি আচল ধৰ্ম আছিল এতিয়া সেই ধৰ্ম নাই। অধৰ্ম হৈ গ'ল। পিতাই কয় - মই আহি ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা, অধৰ্মৰ বিনাশ কৰোঁ। অধৰ্মীসকলক ধৰ্মলৈ লৈ আনো। অৱশিষ্ট যিসকল থাকে সেইসকলৰ বিনাশ হৈ যাব। তথাপি পিতাই সন্তানসকলক বুজায় যে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। পিতাকহে দুখ-হৰ্তা, সুখ-কৰ্তা বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া বহুত দুখী হোৱা তেতিয়াহে পিতা আহি সুখী কৰি তোলে। এয়াও অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত উত্তম পুৰুষ হ'বৰ কাৰণে আত্ম-অভিমানী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সত্য পিতাক পাইছা গতিকে কোনো ধৰণৰ অসত্য, অনৰাইটিয়াচ (পাপ) কাম কৰিব নালাগে।

(2) মায়াৰ ধুমুহাক ভয় কৰিব নালাগে। সদায় যাতে এইটো স্মৃতি থাকে যে সত্যৰ নাও লৰিব, দুলিৰ কিন্তু নুড়বে। সংগুৰুৰ সন্তান সংগুৰু হৈ সকলোৰে নাও পাৰ কৰাব লাগে।

বৰদান: সময় অনুসৰি নিজৰ ভাগ্যক ৰোমন্থন কৰি আনন্দ আৰু প্ৰাপ্তিৰে ভৰপূৰ হৈ থাকোঁতা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা ভক্তিত তোমালোক স্মৃতি স্বৰূপ আত্মাসকলৰ স্মাৰক হিচাপে ভক্তই এতিয়াও তোমালোকৰ প্ৰতিটো কৰ্মৰ বিশেষত্বক স্মৰণ কৰি অলৌকিক অনুভৱত হেৰাই যায় গতিকে তোমালোকে প্ৰেক্টিকেল (ব্যৱহাৰিক) জীৱনত কিমান অনুভৱ প্ৰাপ্ত কৰিছা। মাত্ৰ যেনেকুৱা সময়, যেনেকুৱা কৰ্ম তেনেকুৱা স্বৰূপৰ স্মৃতি জাগ্ৰত ৰূপত অনুভৱ কৰা তেতিয়া অতি বিচিত্ৰ আনন্দ, বিচিত্ৰ প্ৰাপ্তিৰ ভাণ্ডাৰ হৈ যাবা আৰু অন্তৰৰ পৰা এইটোৱে সীমাহীন গীত ওলাই থাকিব যে “যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া প্ৰাপ্ত কৰিলোঁ”।

স্লোগান: এক নম্ৰৰত আহিবলৈ হ'লে কেৱল ব্ৰহ্মা পিতাৰ খোজত খোজ দি আগবাঢ়ি গৈ থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!